

אנה הרמן הגזע הוא אדום. זו לא שלכת

התחנה המרכזית

.1

טלי אומרת שזה המקום המכר לי
ולכן אני תמיד נוהה לשם.
אני שוכבת לבד בעריסה וקר לי –

.2

התינקת נראתה מתה,
היא שכבה קפואה ופקוחת-עיניים
אבל לבה הלם ואפה נשם.
סביבה היו קירות קרים כמנטה.
העריסה הייתה עמקה כים
ואני אניה שאיננה יודעת עדין לנוע.
אני צריכה חלב או טפה של מים.
אני צריכה את הפרח הלבן הרקום.

.3

אינני יודעת איך לשבת או לקום.
אני בוכה בעריסה והעולם סביבי רדום.
הדמעות אינן מביאות אותי לכדי שנה.
בשום דמעה מדמעותי אין דמדום.
אני צריכה חלב או טפה של מים.
אני שוכבת לבד בעריסה וקר לי.
אני כבר בת ארבעים ושתיים
אבל זה המקום המכר לי.

.4

טְלִי אוֹמֶרֶת שְׁאֲנִי נִמְשַׁכֶּת אֶל הַמּוֹת
כִּי אֲנִי יוֹדַעַת מָה זֶה

.5

לְמוֹת כְּשֶׁאֵת תִּינַקֶּת
וְאֵת בּוֹכָה וּבּוֹכָה וּבּוֹכָה וְאֵינֶךָ מַחְזֶקֶת
וְרַק זְרוּעוֹת הַלַּיְלָה הַשְּׁחֵרוֹת כְּזֹפֶת
לוֹפְתוֹת אוֹתְךָ.

.6

מִתַּחַת לְגוֹפֶךָ הַתְּהוֹם נִפְתַּח.
אֵת נוֹפְלֵת בְּעֵרִיסָה
וְהַחֲשֵׁךְ מְלַמֵּד אוֹתְךָ לְמוֹת.

.7

אֵת יְדַעַת רַק לְבָכוֹת.
רֵאשֶׁךָ הִיָּה שְׁמוֹט
וּבְכִית בְּמִשְׁךָ מֵאָה דְקוֹת
וְאִזּוּ הַפְּסִקָתָּ
וְהוֹיִלוֹן הוֹסֵט.
צְלָלִים חִלְפוּ עַל פְּנֵי קִירוֹת קָרִים כְּמִנְטָה
וּבָאוּ לְרֵאוֹת אִם הַתִּינַקֶּת נִרְדְּמָה
אוֹ מֵתָה.

.8

אֲבָל אֵת לֹא נִרְדַּמְתָּ.
הַדְּמֵעוֹת שְׁלֶךְ הַפְּכוּ מִמִּים וְדָם
לְקֶרַח וְגַם אֵת קִפְּאוֹת.
הַמּוֹת לְפֶת
אֵת הַתִּינַקֶּת הַבְּלִתִּי-מַחְזֶקֶת
בְּזְרוּעוֹת שְׁחֵרוֹת וּדְבִיקוֹת כְּזֹפֶת.

.9

את צריכה חלב או טפה של מים.
את כבר בת ארבעים ושתיים.
אבל כמו שטלי אומרת
את חוזרת אל נקדת הנטישה.

.10

את צריכה את חוט הרקמה המתוק
של הקשר הסימביוטי
הבלתי־הפוך
שימס בפוך
עד שבכיןך ישתק.

.11

את חוזרת שוב אל נקדת הנטישה.
את כבר בת ארבעים ושתיים.
אבל קשה לומר שאת אשה.
את רק תינקת ואמא.
רק אמא ותינקת.

.12

טלי אומרת שמדהים עד
כמה את ממשיכה לרצות לינק את
חלב הפרח הלבן הרקום
בעדינות כה רבה.

.13

ולהיניק ולהיניק בחוט
הרקמה הפנימי ביותר
ולא לותר.
גם אם אינך מפסיקה להעלב.

.14

כָּבֵר לֹא חָלַמְתָּ שְׁתַּקְבְּלִי אֶת חֵלֶב
הַפֶּרֶחַ הַלֶּבֶן הָרִקּוּם
בְּעֵדִינּוֹת כֹּה רַבָּה.
אֲבָל קִבַּלְתָּ בְּדִיּוֹק אֶת הַחֵלֶב
שְׁחַלְמַתָּ עָלָיו,
רַק עֲכָשׂוּ
בְּגִיל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם.

.15

וְקִבַּלְתָּ גַם לְזוּנְיָה עִם גְּבִינָה וְתֹרֵד.
יֵשׁ פְּרָחִים שְׂאֵי אֶפְשֹׁר לְתִלֵּשׁ
מֵהֶם עָלֶי כּוֹתֶרֶת.
מִחַר תִּהְיֶי בַת אַרְבָּעִים וּשְׁלֹשׁ.

שוב חלמתי על מכוניתך.
 התערבבו החלומות של שתינו.
 חלום מפציע וחלום דועך.
 דהרנו אל חיינו ומותנו
 ושוב חלמתי על מכוניתך.

לרגע קט לטפתי את מצחך.
 הרגשתי איך חולפים חלומותיך
 מכף ידי אל תוך גופי ואיך
 לרגע קט שוב לא היינו שתיים.
 לרגע קט לטפתי את מצחך.

את תצטרכי לכתב לי בכל לילה
 עד שתקחי אותי אל המקום
 שעל עציו ספרת, ובו בלדה
 רכה רקמת כעפעפי כרכם.
 את תצטרכי לכתב לי בכל לילה.

תקחי אותי אל המקום שקדם
 ספרת כשכבר היית צריכה ללכת.
 ספרת לי על אותם עצי האדם.
 אמרת שאלה לא עלי שלכת.
 תקחי אותי אל המקום שקדם

הסברת לי מה האדם בעציו:
 הגוע הוא אדם. זו לא שלכת.
 הם אדמים תמיד. לא רק בסתו.
 לפני ששוב היית צריכה ללכת
 הסברת לי מה האדם בעציו.

עֲמֹק בְּעָרִיסַת מַגָּע מְרִטִיט
נִתְתִי לָךְ לְגַעַת לִי בַפֶּחַד.
רְקַמַת בְּחוּט אָדָם מִפֶּה סוּדִית.
אֲמַרְתָּ לִי שְׁנֹסַע לְשֵׁם בְּיַחַד.
עֲמֹק בְּעָרִיסַת מַגָּע מְרִטִיט.

אוֹלֵי אֶפְשָׁר שְׁעוֹד נֹסַע בְּעֵצָם
רַק שְׁתִּינוּ. בְּמִכּוֹנִיתְךָ נִשְׁעַט.
אֶת תְּכֵבִי אֶת כָּל הַגִּי־פִי־אֲסִים.
אִישׁ לֹא יָדַע הִכֵּן אֲנִי וְאֶת.
אֶת תְּכֵבִי אֶת כָּל הַגִּי־פִי־אֲסִים.

חתולים מנייר כסף

נגי נרדמה עם חתולים קטנים
שהיא הכינה מנייר כסף.
אני שוכבת במטה
ומקשיבה לקצב

נשימותיה הרכות.

אין שום דבר אחר בעולם –

רק החול והים
העמק מני חקר.

נשימותיה הרכות

חזקות לאין שעור
ממכונתך המתרחקת
ומלבי השבור.